

Sygn. akt II UK 28/07

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku R. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 czerwca 2007 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 18 sierpnia 2006 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2006 r. Sąd Apelacyjny Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację R. S. (wnioskodawcy) od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 października 2004 r., w sprawie z wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w części, w jakiej apelacja została oddalona i wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, iż „w aktualnym stanie postępowania problem natury prawnej sprowadza się do rozstrzygnięcia następującej kwestii: czy sąd II instancji dopuszczając dowód z opinii biegłych powinien korzystać z tych samych biegłych, którym strona zarzucała

wadliwość merytorycznej oceny stanu faktycznego sprawy już na etapie postępowania przed sądem I instancji, ograniczając w ten sposób stronę postępowania w możliwości realizacji uprawnień procesowych określonych w dyspozycji art. 286 k.p.c. w zw. z art. 290 k.p.c., 232 k.p.c. co do zakresu oraz kierunku postępowania dowodowego oraz czy można uznać, że w takiej sytuacji zostały spełnione przesłanki do zamknięcia rozprawy i wydania orzeczenia skoro w aktualnej redakcji przepisu art. 224 par. 1 k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą z 2 lipca 2004 r., która weszła w życie 5 lutego 2005 r. o zamknięciu rozprawy przesądza wyczerpanie środków dowodowych zawnioskowanych przez strony i przeprowadzonych przez sąd, a nie decyzja sądu w przedmiocie „uznania sprawy za dostatecznie wyjaśnioną.”

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.
2. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji – wyroków i postanowień co do istoty sprawy wydanych w postępowaniu nieprocesowym oraz od postanowień w przedmiocie odrzucenia pozwu i umorzenia postępowania. Nadzwyczajny charakter skargi kasacyjnej wynika m.in. z tego, że warunkiem jej rozpoznania jest uprzednie jej przyjęcie przez Sąd Najwyższy do rozpoznania, przy uwzględnieniu przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z dnia 29 września 2005 r., III CSK 22/05). Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten normuje instytucję tzw. przedsądu, w związku z którym wprowadzono wymóg przedstawienia w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ustanowienie tego wymogu ma umożliwiać stronie

wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi kasacyjnej pod kątem dopuszczenia jej do rozpoznania w myśl z art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 11 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CSK 65/06). Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) jest zatem wykazanie okoliczności, które podlegają badaniu w tzw. przedsądzie, czyli występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie, nieważności postępowania oraz oczywistej zasadność skargi (postanowienie SN z 9 listopada 2005 r., sygn. akt V CSK 70/05). Bez tej argumentacji skarga kasacyjna byłaby środkiem odwoławczym niezupełnym, a selekcja wnoszonych kasacji, dokonywana przez Sąd Najwyższy w ramach przedsądu nazbyt dowolna (postanowienie SN z 11 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CSK 65/06). Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w powołanym przez skarżącego orzecznictwie sądów. Tylko wtedy wykazany zostanie publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, której celem podstawowym jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni (postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147; postanowienie SN z 9 listopada 2005 r., sygn. akt V CSK 70/05). Dla spełnienia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nie jest wystarczające powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie z 11 kwietnia 2006 r. Sygn. akt II CSK 65/06). Konieczne jest wskazanie argumentacji przekonującej o potrzebie przyjęcia jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Dlatego w orzecznictwie przyjęto, iż nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się przez skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, które to uzasadnienie stanowi odrębny element

konstrukcyjny skargi kasacyjnej (postanowienie SN z 11 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CSK 65/06). O tym, czy skarga kasacyjna zawiera niezbędny dla niej element, o którym mowa we wspomnianym przepisie, decyduje nie tyle użycie w niej określeń nawiązujących do ustawowo sformułowanych wymogów skargi kasacyjnej, lecz merytoryczna ocena argumentów przytoczonych w skardze, które powinny w sposób wyraźny i przekonujący świadczyć o tym, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., uzasadniających rozpoznanie jej przez Sąd Najwyższy (postanowienie SN z 21 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CSK 76/06). Nie wystarczy bowiem samo sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, konieczne jest także jego należyte uzasadnienie z powołaniem przepisów oraz argumentacji prawnej (postanowienie SN z 8 listopada 2005 r., sygn. akt V CSK 57/05). Uznanie - w oparciu jedynie o argumenty wykładni językowej, a z pominięciem funkcji art. 398⁹ § 1 k.p.c. - że określony w nim obowiązek zostaje spełniony przez wskazanie dowolnych okoliczności, uzasadniających w ocenie skarżącego wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy (np. wyrok jest krzywdzący dla strony), pozbawia wymóg ten istotnego znaczenia dla realizacji celu, dla którego został ustanowiony, czyniąc go z tego punktu widzenia zbędnym (postanowienie SN z 11 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CSK 65/06).

3. Przedstawionemu w skardze kasacyjnej zagadnieniu nie towarzyszy jakiegokolwiek wywód prawniczy, w którym zawarte byłyby odniesienia do dotychczasowego, bardzo obszernego orzecznictwa Sądu Najwyższego z dotyczącego biegłych, zasad ich powoływania, zlecenia sporządzania opinii tym samym biegłym, itp., lub do dorobku doktryny. Nie jest zadaniem Sądu Najwyższego na etapie dokonywania przedsądu ustalanie, czy podniesiona w skardze kasacyjnej kwestia faktycznie jest zagadnieniem prawnym wymagającym ochrony interesu publicznego i interwencji Sądu Najwyższego. Obowiązek wskazania wszystkich okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania poprzez sporządzenie wyczerpującego wyvodu prawniczego pozwalającego

zweryfikować Sądowi Najwyższemu zasadność wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania spoczywa na reprezentującym skarżącego fachowym pełnomocniku procesowym. Wspomniany wywód w niniejszej skardze kasacyjnej nie daje Sądowi Najwyższemu żadnej możliwości przeprowadzenia wskazanej powyżej weryfikacji. Ogranicza się bowiem jedynie do wskazania subiektywnego zdania skarżącego (jego pełnomocnika) co do zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, co w oczywisty sposób nie odpowiada wymogom, jakie przepisy k.p.c. ustanawiają dla nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna.

4. Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.